

Slava morală a Domnului Isus (20)

Efectul care ea ar trebui să-l aibă asupra noastră

John Gifford Bellett

© SoundWords, Online începând de la: 17.09.2018, Actualizat: 23.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Nu este bine să fi întotdeauna înțeles. Obiceiurile și acțiunile noastre ar trebui să fie ale unui străin, ale unui cetățean dintr-o altă țară, a cărui limbă, ale cărui legi și obiceiuri sunt numai parțial înțelese. Carnea și sângele nu pot prețui aceasta. De aceea credincioșii nu sunt într-o stare bună, atunci când ei sunt înțeleși de lume.

Nici rudele cele mai apropiate ale lui Isus nu L-au recunoscut. Sau, L-a cunoscut mama Lui, când la nunta din Cana ea L-a constrâns să-Și arate puterea și să facă rost de vin pentru sărbătoare (Ioan 2)? Sau, L-au cunoscut frații Lui, când l-au zis: „Dacă faci aceste lucruri, arată-Te lumii” (Ioan 7.4) Ce gând! Ei voiau să-L facă pe Domnul să Se facă ceea ce noi numim „un om din lume”! Să recunoaștem în aceasta vreo cunoaștere a lui Isus, gând în inimă își fac loc astfel de gânduri? Cu siguranță, nu! De aceea evanghelistul adaugă imediat: „Căci nici frații Lui nu credeau în El.” Ei cunoșteau puterea Domnului, dar nu cunoșteau principiile Sale; și în chip omenesc au legat posedarea puterii și talentelor cu urmărirea intereselor omului în lume. Desigur Domnul era opusul tuturor acestora, și de aceea rudele Lui după carne, călăuzite de duhul lumii acesteia, nu L-au putut cunoaște. Principiile, care determinau acțiunile Sale, erau total străine lumii, ele erau disprețuite, așa cum odinioară fiica lui Saul l-a desconsiderat pe împăratul David, când el a jucat înaintea chivotului Domnului (2 Samuel 6.16).

Dar ce forță de atracție a exercitat prezența lui Isus asupra oricărei inimi și oricărui ochi, care au fost deschise prin Duhul Sfânt! Apostolii ne confirmă aceasta. Ei cunoșteau puțin pe Domnul lor în ceea ce privește învățătura. Faptul că ei erau cu El n-a fost nici un câștig pentru ei, adică nici un câștig lumesc. Situația lor exterioară nu s-a îmbunătățit nicidecum prin faptul că ei mergeau cu Isus. Nici nu se poate spune că ei s-au folosit de puterea Lui de a face minuni. Dimpotrivă, mai degrabă s-au îndoit de puterea Lui, în loc să se fi folosit de ea, și cu toate acestea ei erau legați de El. Ei s-au alipit de Isus nu din cauză că ei au recunoscut în El Izvorul nesecat, care curge permanent, care putea să le aline toate nevoile. Eu cred mai degrabă, că noi am putea spune, că ei niciodată nu s-au folosit în favoarea lor de puterea Sa. Și cu toate acestea ei au rămas permanent cu El, și au ajuns derutați când El le-a vorbit de plecarea Sa, și ochii lor li s-au umplut de lacrimi atunci când au crezut că L-au pierdut cu adevărat. De aceea repet: ce putere de atracție trebuie să fi exercitat prezența lui Isus asupra acelor a căror inimă și ochi au fost luminate prin Duhul sau au fost atrași de către Tatăl (Ioan 6.4)!

Dar și cu ce putere a pătruns în inimă o singură privire, un singur cuvânt al lui Isus! Vedem aceasta la Matei. Un singur cuvânt de pe buzele Domnului – „Vino după Mine!” – a fost deplin suficient pentru el, ca să părăsească totul. Și această autoritate, această putere de atracție a fost simțită de oameni cu caracter total opus și cu sentimente total diferite. Toma, cel zăbavnic când era vorba să creadă, cel care căuta să pătrundă toate cu mintea, și Petru cel înflăcărat, nechibzuit – amândoi au fost atrași și ținută aproape prin acest Punct central minunat. Da, Toma, animat pentru un moment de duhul lui Petru, cel plin de râvnă, a putut sub impresia acestei forțe de atracție să spună: „Haidem să mergem și noi să murim cu el” (Ioan 11.16).

Ce va fi, când și noi vom vedea și vom simți odată în desăvârșire deplină toate acestea! Ce va fi, când acea ceată nenumărată din toată familia omenească, din toate țările, de toate culorile și caracterele, va fi adunată și toate seminiile și limbile și popoarele și națiunile vor fi la

Domnul și Îl vor înconjura într-o lume demnă de El! Se merită cu adevărat să ne îndreptăm gândurile spre acele exemple, căci ele ne arată ce scumpătate poate avea Domnul Isus pentru inimile care au fost asemănătoare cu ale noastre. Ele sunt pentru noi garanția pentru ceea ce lor le-a aparținut atunci și astăzi sunt speranța noastră.

Deseori lumina lui Dumnezeu strălucește înaintea noastră, pentru ca noi s-o diferențiem și s-o folosim corespunzător puterii care ne-a fost dată și să ne putem bucura de ea și s-o urmăm. Nu că ea ne acuză sau ne pune condiții, ci ea strălucește înaintea noastră pentru ca noi s-o reflectăm, în măsura în care am primit har. În felul acesta o vedem lucrând în prima adunare din Ierusalim. Lumina lui Dumnezeu, care strălucea acolo, nu a cerut nimic. Ea strălucea în claritate și putere; și aceasta era totul. Petru a vorbit limba acestei lumini, atunci când i-a zis lui Anania: „Dacă n-o vindeai, nu rămânea ea a ta? Și, după ce ai vândut-o, nu puteai să faci ce vrei cu prețul ei?” (Faptele apostolilor 5.4). Lumina nu a cerut nimic de la Anania; ea a luminat simplu înaintea lui și pe lângă el în frumusețea ei, pentru ca el după măsura lui să umble în ea.

În acest fel strălucește cea mai mare parte din slava morală a lui Isus; și prima noastră datorie față de această lumină este să învățăm ce este Hristos. Noi nu trebuie să începem cu teamă și frică să ne măsurăm cu strălucirea Lui, ci noi suntem chemați să cunoaștem cu liniște, bucurie și mulțumire pe Hristos în desăvârșirea morală a naturii Sale umane. Desigur această slavă ne-a părăsit. Chipul ei viu nu mai există pe pământ. Evangheliile ne dau o descriere a ei; dar niciunde pe pământ noi nu putem vedea acum strălucirea ei copleșitoare. El, a cărui slavă a fost revelată în lumea aceasta, S-a reîntors la Tatăl. Dar cu toate că piciorul Lui nu mai atinge pământul, El a rămas totuși ce era, și noi Îl cunoaștem așa cum El este prezentat ochilor noștri pe paginile Cuvântului divin inspirat.

Ucenicii L-au cunoscut personal pe Domnul, în sensul cel mai deplin. Era Persoana Sa, prezența Sa, Eul Său, care i-a atras; și aceasta este tocmai ceea ce noi avem nevoie într-o măsură foarte mare. Noi putem face eforturi să cunoaștem adevăruri referitoare la Persoana lui Isus, și probabil facem progrese mari pe această cale; cu toate acestea ucenicii, cu toată cunoașterea noastră și cu toată necunoașterea lor, ne lasă mult înapoia lor, când este vorba de puterea unei dragoste pentru El, o dragoste care stăpânește totul. Desigur este bine dacă sentimentele inimii noastre pentru Isus depășesc măsura cunoștințelor, pe care noi le putem dobândi cu privire la El. Căci numai atunci dovedim că L-am înțeles cu adevărat. Din fericire sunt încă suflete simple, la care afecțiunea lor față de Persoana lui Hristos depășește măsura cunoștinței lor. Dar cu regret, în general nu este așa. În zilele noastre de cele mai multe ori este contrariul. Lumina și cunoașterea depășesc în mod obișnuit măsura a ceea ce inimile noastre simt pentru Domnul. Și această descoperire este deosebit de dureroasă pentru cel care posedă un simțământ adevărat.

Un alt scriitor spune:

Privilegiul credinței noastre creștine și taina puterii ei constă în aceea că tot ce ea posedă, și tot ce ea oferă, sunt cuprinse într-o Persoană. În timp ce multe altele s-au dovedit a fi slabe, credința arată puterea ei prin aceea că ea posedă pe Hristos ca punct central și că ea nu are nici un cerc fără un centru, nici o mântuire fără un Mântuitor, nici o

fericire fără Unul care dă fericirea. Aceasta este ceea ce face ca credința creștină să fie potrivită pentru un om călător pe pământul acesta, ceea ce o face o lumină care strălucește mai puternic decât soarele. Toate celelalte arată în comparație cu aceasta ca lumina lunii, care într-adevăr strălucește, dar este rece și inactivă, în timp ce aici lumina și viața sunt una ... Cât de mare este diferența, dacă te atașezi de un sistem sau te legi strâns de o Persoană! Niciodată să nu pierdem din ochi, că toate comorile noastre sunt într-o Persoană, care era un Domn și Învățător viu și prezent nu numai pentru o generație – ucenicii din timpul acela – și apoi să înceteze a mai fi, ci rămâne viu și prezent pentru toate generațiile din toate timpurile.

Tradus de la: [Die moralische Herrlichkeit des Herrn Jesus \(20\)](#)

Preluat din *The Moral Glory of the Lord Jesus Christ*

Traducere: Ion Simionescu